

Âkif

Bu dünyadan gülün kokusunu izleyen bir adam geçti. Dünyanın rengine kanmayan, çerçöpe aldanmayan sahici bir adam. Dertli bir adam, derdini sevmiş bir adam. Nasıl yaşarsak bu dünyada, öyle ölüyoruz. Etrafı gürültüye vermeden yaşayan güzel bir insan, kimseyi ürkütmeden sessizce Rahmet'e gitti. Ardında gül kokusu ve anlamlı bir hayat bırakarak. Ezberlenmiş sözlerden uzağa, verilmiş bir söze gitti.

29.05.2017

Kemal-Sayar

<http://serbestiyet.com/yazarlar/kemal-sayar/akif-792590>

Binlerce mil ötede, Türkiye'nin akşama karıştığı, seninse yeni bir sabaha uyandığın bir günde cep telefonuna düşen mesaj, dostunun ölümünü haber veriyor. Usulca bir yaprak toprağa düşüyor, en zarif, en müstağni süzülüşüyle düşüyor toprağa. Bıraktığı kavis onurlu bir hayatın haritasını çıkarıyor. Orası istiğna makamıdır, bir çarh için feleğe temenna etmeyenleri, dünyaya eğilmeyenleri, el etek öpmeyenleri bıraktıkları o izden tanıyabilirsiniz. Gündelik hayatta varlığa eza etmeyen bir gölge gibi dolaşsalar, sosyal medyada yüzbinler tarafından izlenmeseler, isimleri gazete sayfalarını, suretleri insanların zihninde hiçbir derinlik yankısı vermeyen tartışma programlarını süslemeseler dahi, onlar vardır. Küskün krallardır onlar. Bu toprağın soylularıdır. İlmek ilmek ördükleri iyilikle, sahici dertleriyle, müstağni duruşlarıyla zaten toplumuna önderlik etmiş ve bu yolda hakikatten gayrı kimseyi yoldaş bilmemişlerdir. Hakikatten başka hiçbir şeye sadakat duymayan adamlar, kendilerine sadakatten başka hakikat bilmeyenler nezdinde pek makbul değildir. İkisi de birbirine sokulmaz. 'Eğer hahi selamet der kenarest.' İnci mercanla dolu bir deniz de uzansa önünde, selamet arıyorsan, kenarda dur. İyiliğin gizli soyluları, ruhunu rehin bırakmaktansa bir kenarda durmakta esenlik bulacaklardır.

Âkif'in hayatını buradan okuyabilirsiniz : Çoklarımızın ruhunun kirlendiği, sloganlara gönül indirdiğimiz bir ruhlar panayırında o vicdanın ayak izlerini takip etti. Yolunu şaşırılmış bir azizmiş gibi bakıyoruz şimdi ona, o kadar beklenmedikti ki ölümü, öylesi bir hayata karşı o denli mahcup düştük ki, kelimelerimiz onun hayatına olan uzaklığımızı gidersen istiyoruz. Yaşarken fark edilmeyen bir incelik ölümle açığa çıkıyor. Yaşarken görmezden geldiğimiz bir cesaret, ölümle birlikte, gizlenemez bir hakikat olarak kendi günahlarımızı yüzümüze vuruyor. O günahları görmemek için 'yerlerde bir aziz' yaratıyoruz sözcüklerimizle, hayır, çeyrek asırdır tanıdığım bu adamın doğru düzgün bir insan olmak, hakikate ve hayallerine sadakat duymak dışında bir gayesi yoktu. Kendine yabancılaşmamış, fitratına sadık kalmış bir adamdı Âkif ve belki bugün bunca sevgiye mazhar olması da o masumiyetin artık daha bir fark edilir hale gelmesindedir. Onun hayatına *derindeki iç bütünlük* diyebiliriz. Kendisine dürüst ve Tanrı'yla arasındaki misaka sadık kalmayı başarmış bir insanın ruhu, iç bütünlüğüne sahiptir. Böyle bir ruh uzaktan daima göz kamaştırır. İyi olan daima güçlüdür, son sözü söyler ve son taşı yerine koyar. İç bütün-

lûge sahip bir hayat iyi ve güzel bir hayattır ve tam da bitiş çizgisinde, yeni bir şeyleri başlatır. Güzellik ve iyilik deveren eder, bitmek bilmez, dalgalar halinde bir ruhtan diğerine yayılarak kendisini yeniler. İç bütünlüğün içine şu hasletleri katabiliriz : Sorumluluk, doğruluk, başı dik olmak, bozulmadan kalmak, dürüstlük, ahlaki yükümlülük, süreklilik, vicdan, ihtiyat, iffet, saflık, tutarlılık, sevecenlik ve kutsallık. Dünyayı iyileştirmek için, dünyanın derdini umursamak gerekir.

Bu satırları mahcubiyetle yazıyorum. Birkaç yıl öncesine dek aralıklarla bulduğumuz, dertleşip çay içtiğimiz, bir iki seferliğine de olsa evine misafir olduğum ama sonraki yıllarda sadece telefonla uzun sohbetler ettiğimiz, çürüyen bir şeyler gördüğümüzde birbirimize dertlendiğimiz ve nihayet son bir yıl belki hiç görüşemediğim ama bu dünyada onunla tanış olmaktan gönendiğim bir arkadaşına duyduğum mahcubiyetle. Bazı karşılaşmalar için Allah'a şükredersiniz, o insanı yolunuza çıkardığı ve size bir süreliğine yoldaş kıldığı için nimetin sahibine hamd edersiniz. Âkif aynı dünyada, aynı şehirde olmakla huzur duyduğum insanlardan biriydi. İnsanın bir telefon açıp da saatlerce aynı derdi bölüştüğü dostları ne kadar azdır. Ne ki son demlerde o hep eleştirip durduğum hayat telaşesi yolumu kesti. Kaç sefer aklımdan geçirdim, bugün hiç çalışmayayım da Beşiktaş'a geçip Âkif'e uğrayayım diye, bir kez nasip olmadı. Onun telefonu ve gönlü daima açıktı ama işte ben çok meşguldüm. İnsan kendi içine yolculuk edemiyorsa, dostlarına da bir yol bulması zor. Eyvah ki eyvah.

Yazılarında gazete köşesini aşan bir derinlik arayışı vardı. Okuyucusunu eğiten, onu kolaycı şablon ve polemiklerden uzak tutan, bir gayrete davet eden yazılar. Gezgin ruhu onu uzaklara nikahlamıştı : *Fin amor*, uzaklara olan aşk. Aliya'dan bahsettiği her seferinde yüzü parlardı. *Rical-i Gayb*'dan o mübarek adam, Âkif'e özel bir sevgi göstermiş, onunla uzun konuşmalar yapmış, bilgeliğin usturlabıyla karşısındaki yüreğin irtifamı fark etmişti. Seyyid Hüseyin Nasr, bir gün Âkif onun dersi olan amfiye sessizce süzülürken, şahin gözleriyle bu dost gelişini fark ederek dersini durdurmuş ve bütün sınıfa sitayişle onu tanıtmıştı. Âkif iyi bir adamdı.

Yolumuz bir derdin önümüze serdiği patikalarda kesişti. Bir seferinde Kırım'a gittik birlikte, o yarenliğin tadı damağımdadır. Kırım'ı konu ettiği bir yazısında beni dostluk payesiyle şereflendirdi. Bundan cesaret alarak, Rahmi Kaya'nın şiiriyle seslenişim var ona : '*Dostum demişsin/ ben de öyle diyorum/ kopya çekmeden yazamaz mısın diyor biri/ aramızdaki güçlü protokolü bilmiyor besbelli*'. Bu hukuku son dakikaya kadar gözetebilecek bir iç bütünlüğüm olsaydı, yaram belki daha az acırdı. Güzel bir hayat güzel bir ölümle taçlanıyor ve arkada kalan yarım yamalak hayatlar, giden sevdiğine kavuştuğuna göre, aslında kendinden bir parçayı yitirmenin yasını tutuyor.

Bu dünyadan gülün kokusunu izleyen bir adam geçti. Dünyanın rengine kanmayan, çerçöpe aldanmayan sahici bir adam. Dertli bir adam, derdini sevmiş bir adam. Nasıl yaşarsak bu dünyada, öyle ölüyoruz. Etrafı gürültüye vermeden yaşayan güzel bir insan, kimseyi ürkütmeden sessizce Rahmet'e gitti. Ardında gül kokusu ve anlamlı bir hayat bırakarak. Ezberlenmiş sözlerden uzağa, verilmiş bir söze gitti. Allah rahmet eylesin, menzilini mübarek kılsın ve bu güzel ruhu, Adn cennetinde ağırlasın.